

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 11te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sigvald Olsen: Jeg vil takke den højtærede Udenrigsminister for hans Løfte om, at han, for saa vidt der viser sig Stemning i Rigsdagen for at gaa til en Afstemning blandt Øernes Befolkning, vil være villig til at søge at gennemføre dette, og jeg vil udtale Haabet om, at den amerikanske Regering vil vise Imødekommen overfor dette Ønske.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 8de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Olsen: Det ærede Medlem for Københavns Amt 1ste Valgkreds (Ellinger) kom i sine Slutningsbemærkninger ind paa nogle Udtalelser angaaende Vælgerne, og hans Bekymring for Vælgerne var overordentlig stor. Han sagde saadan noget som, at man var gaaet udenom Vælgerne o. s. v., og jeg kunde forstaa, at det var gaaet ham til Hjerte, at Vælgerne ikke havde faaet Lejlighed til at udtale sig om denne Sag. Denne Udtalelse af det ærede Medlem undrer mig, thi de, som kender hans politiske Fortid, har ikke haft Følelsen af, at hans Respekt for Vælgerne altid har været saa stor. I Provisoricaarene fandt vi ham i forreste Række blandt dem, der ignorerede Vælgerne Opfattelse. Men ogsaa fra nyere Dato har jeg en Udtalelse, som viser det ærede Medlems Mangel paa Respekt for Vælgerne. I Rigsdagssamlingen 1910—11 siger det ærede Medlem under Finanslovbehandlingen til den daværende Finansminister Neergaard: „Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at lave om paa Skattereforen af 1908, forøge Beskyttelsestolden og Finanstolden f. Eks. paa Kaffe og gøre det straks: Vi er jo langt fra Valget, det ligger langt frem i Tiden, vi kunne altsaa tage Mod til os“.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Det er fuldstændig rigtigt, og det ærede Medlem kan være sikker paa, at denne Udtalelse var jeg ogsaa sikker paa at faa paa Valgtribunen, men det var mig uhyre let at afvise denne Bemærkning, der selvfølgelig fra min Side var ganske ironisk.

Starcke: Jeg har ønsket at tage Ordet i denne Sag, fordi Spørgsmaalet om Øernes Salg maaske maa ses ud fra et noget andet Synspunkt for mit Vedkommende end for mange andre Medlemmer her i Tinget. I 1902 forelaa dette Spørgsmaal jo ogsaa, og da var jeg stemt for, at vi skulde sælge disse Øer, fordi jeg saa, at hele det merkantile Initiativ, man var slaaet ind paa til Øernes Ophjælpning, ikke længere havde nogen Mulighed for sig. Med hele den store Udvikling i de handelspolitiske Forhold, der forelaa, var der efter mit Skøn ingen Mulighed for, at man ad merkantil og industriel Vej herhjemme fra atter kunde faa Øerne gjort til en saadan Rigdomskilde, som de havde været tidligere, og naar man betragtede de vestindiske Øer som en Koloni, fra hvilken Danmark kunde hente Guld, ligesom det er blevet sagt, at man triller Guld i Fustager ned i Bankernes Kældere, maatte jeg anse en saadan Betragtning som ganske forfejlet. Men i de Aar, der er gaaet siden den Tid, har Billedet af Vestindien og vort Forhold dertil stillet sig paa en væsentlig anden Maade. Vi betragter nu ikke længere denne Koloni som en Rigdomskilde, hvorfra enkelte Handelsforetagender her i Danmark har kunnet høste Fortjeneste, men vi betragter Øernes Besiddelse under dansk Herredømme som en Mulighed for en Ophjælpning af Befolkningen i human og social Retning. Det er aldrig før blevet forsøgt herhjemme fra at spørge om, hvordan disse Øers Stilling vilde være, naar vi regner det for vor Opgave at styre dem med deres egen Fordel for Øje i Stedet for vore egne hjemlige Interesser for Øje. Jeg tror, at det i det lange Løb altid betaler sig for en Stat at være i Stand til at udøve et Herredømme, under hvilket Mennesker kommer til at befinde sig lykkeligt og til at udvikle sig til bedre Menneskevilkaar. Hele vor hjemlige Politik har været bygget paa, at vor Udvikling ikke bestod i at skabe Plads her i Danmark for saa og saa mange merkantile eller industrielle Foretagender, men for saa mange Smaahjem som muligt, som saa blev den naturlige Bæregrund for alle de større og videre voksende økonomiske Foranstaltninger. Hele vor hjemlige Politik hviler paa den Betragtning, at det er nedefra i Samfundet, at det sociale skal bygges op, at intet Samfund i Længden kommer til at betale sig eller staa sikkert, som ikke gør det. Jeg tror, at hvis vi i vor Koloni kunde skabe et saadant Eksempel, hvis der